

Capitolul 10

Capitolul 10

Relațiile naturale restabilite

Ni se prezintă aici un principiu frapant – relațiile naturale (așa cum Dumnezeu le-a format la început) sunt restabilite în autoritatea lor originală, în timp ce inima este judecată și, mai mult, în timp ce crucea este arătată ca fiind singurul mijloc de a ajunge în prezența lui Dumnezeu, Cel care era sursa creatoare a acestor relații. Pe pământ, Hristos nu putea să ofere decât crucea acelor care-L urmau. Unii dintre ucenici au putut să vadă gloria care avea să urmeze crucii; dar în ce îl privea, El lua locul de slujitor. Iar ucenicii aveau să fie formați pentru această glorie și introduși în ea prin cunoașterea lui Dumnezeu prin Isus Hristos; de fapt aceasta era viața eternă. Toate celelalte mijloace intermediare, aflate acum în mâinile oamenilor, deveniseră ostile față de Dumnezeu care rânduise în vechime astfel de mijloace; și prin urmare ostile față de manifestarea lui Dumnezeu în persoana lui Hristos.

Familia; legea și inima omului; adevărata stare a omului

De aceea găsim (versetele 1-12) originea relațiilor dintre bărbat și femeie, așa cum erau ieșiți ei din mâinile creatoare ale lui Dumnezeu; în versetele 13-16, interesul pe care Isus îl dădea copilașilor, locul lor în fața ochilor plini de bunătate ai lui Dumnezeu, și valoarea morală a ceea ce reprezentau ei înaintea oamenilor.

În versetul 17 ajungem la chestiuni legate de lege, de lume și la inima omului așezată în prezența acestora două. Dar în același timp vedem că Isus găsește plăcere în lucrurile care sunt vrednice de iubit în făptura pe care a creat-o – principiu de un interes deosebit, care este dezvoltat în acest capitol – și așează în același timp din punct de vedere moral o piatră de încercare înaintea inimii omului. În ceea ce privește legea, privită din punctul de vedere al inimii firești (adică privită prin prisma faptelor exterioare pe care legea le cere), tânărul păzise toate acestea; păzise legea cu o sinceritate naturală, cu o dreptate pe care Isus știa s-o aprecieze ca o calitate a făpturii Sale și pe care și noi trebuie întotdeauna să o recunoaștem acolo unde ea există. Este important să ne amintim că Acela care, ca Om, era într-un mod desăvârșit pus deoparte pentru Dumnezeu – și aceasta pentru că avea gândurile lui Dumnezeu – știa să recunoască în același timp obligațiile imuabile care decurgeau din relațiile stabilite de Dumnezeu Însuși și de asemenea recunoștea tot ceea ce era vrednic de iubit în făptura lui Dumnezeu ca atare. Având gândurile lui Dumnezeu – fiind Dumnezeu manifestat în trup – ar fi putut El oare să nu recunoască acele aspecte care erau din partea lui Dumnezeu așezate în făptura Sa? Făcând aceasta El trebuia să stabilească clar obligațiile relațiilor în care așezase făptura Sa și își manifestă tandrețea pe care o simțea față de cei mai nevărstnici reprezentanți ai spiritului pe care El îl prețuia (versetul 16). El trebuie să iubească această integritate naturală care poate să se manifeste în făptura Sa. Dar în același timp El trebuie să judece adevărata stare a omului în plinătatea manifestărilor sale, să judece afecțiunile care se opreau asupra obiectelor propuse de Satan și să judece voința care respingea pe Dumnezeu și se depărtase de El. El chema pe om să părăsească aceste deșertăciuni și să-L urmeze pe Hristos; prin aceasta inima omului era din punct de vedere moral pusă la încercare.

Legea folosită pentru îndreptățirea de sine

Isus scoate în evidență și într-un alt fel perfecțiunea absolută a lui Dumnezeu. Tânărul vedea perfecțiunea lui Hristos din afară, și avea încredere în puterea omului de a împlini ceea ce este bun. Văzând împlinirea practică a acestor lucruri în Isus, el l se adresează, omenește vorbind, cu sinceritate, pentru a învăța regula vieții eterne de la Acela în care vedea atâta perfecțiune, deși nu vedea în Omul acesta decât un simplu Rabi. Acest gând este exprimat în salutarea sa sinceră și cordială. El aleargă, îngenunchează în fața acestui Învățător care în aprecierea sa avea un loc atât de înalt și îi spune: „**Bunule Învățător!**” Limitele omenești ale gândurilor sale cu privire la această bunătate și de asemenea încrederea lui în puterea omului, se manifestă prin aceste cuvinte: „**Ce să fac ca să moștenesc viața eternă?**” Domnul, înțelegând tot sensul profund al cuvintelor lui, îi răspunde: „**Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu**” (versetul 18). Acela care-L cunoaște pe Dumnezeu va respecta ceea ce Dumnezeu a creat atunci când acel lucru se prezintă la locul lui și așa cum se cuvine. Dar numai Dumnezeu este bun. Omul, dacă are pricepere, nu are pretenția de a fi bun înaintea lui Dumnezeu, nici nu visează la vreo bunăte omenească. Acest tânăr spera să devină bun prin lege, și credea că Isus era bun ca Om. Dar oricât de mari ar fi fost avantajele pe care carnea le-ar putea avea, acestea nu făceau decât să închidă mai mult omului poarta spre viață și spre cer. Omul nu era bun, ci păcătos, iar carnea profita de lege pentru a se autoîndreptăți. Într-adevăr, dacă trebuie să căutăm îndreptățirea, este pentru că nu o avem (adică suntem păcătoși și nu putem ajunge la această dreptate prin noi înșine). De altfel, avantajele acestei lumi, care pare să-l facă pe om în stare de a face binele, în realitate nu fac altceva decât să-i lege inima de lucruri pieritoare, hrănind egoismul său și făcându-l să prețuiască prea puțin pe Dumnezeu.

Omul în prezența lui Dumnezeu

Dar învățăturile acestui capitol merg și mai departe în acest subiect al stării omului înaintea lui Dumnezeu. Gândurile cărnii însoțesc și dau forma lor afecțiunilor inimii aceluia care este deja înviat prin Duhul harului, prin puterea de atracție a lui Hristos, până când Duhul Sfânt dă acestor afecțiuni puterea prezenței Sale, punând ca singur subiect în fața inimii gloria lui Hristos în cer. Și în același timp Duhul Sfânt face să strălucească (pentru inima celui credincios) pe cruce lumina acestei glorii, arătând crucea în toată valoarea ei de răscumpărare care a fost împlinită acolo și în harul divin care îi este sursa; și tot Duhul Sfânt produce asemănarea cu Hristos în acela care poartă crucea împreună cu El.

Petru nu înțelegea cum era cu puțință ca cineva să fie mântuit, dacă avantajele atât de mari ca acelea pe care le aveau iudeii în relațiile lor cu Dumnezeu (și care erau evidente în mod deosebit în cazul aceluia tânăr), nu făceau decât să închidă drumul către Împărăția lui Dumnezeu. Domnul îl întâmpină tocmai pe acest teren, pentru că discuția acum era tocmai despre acest subiect: omul în fața lui Dumnezeu. Din punct de vedere al omului lucrul acesta era imposibil – acesta este un al doilea adevăr de toată profunzimea – și aceasta datorită stării sale. Nu numai

că nu era nimeni bun, cu excepția lui Dumnezeu, dar nici unul nu putea să fie mântuit dacă se ținea cont de ceea ce era omul în el însuși. Oricât de mari erau avantajele sale care-i slujeau ca mijloace de a se prezenta înaintea lui Dumnezeu, acestea nu i-ar sluji la nimic în starea sa de păcat. Dar Domnul introduce o altă sursă de speranță – „**toate sunt posibile la Dumnezeu**”.

Tot ce am spus mai sus, de fapt toată această parte a Evangheliei, prezentând această sursă de speranță cu totul nouă, pune deoparte sistemul iudaic; acesta se baza pe posibilitatea de a obține dreptatea și un loc înaintea unui Dumnezeu care până atunci nu Se descoperise deplin, iar obținerea acestor lucruri se putea face prin niște porunci rânduite în mod divin; dar această nouă sursă de speranță îl descoperea pe Dumnezeu, și aducea inima omului față-n față cu El, ca ceva real, în har, fără îndoială, totuși față în față, în starea în care această inimă se găsea. Ucenicii, care nu primiseră încă Duhul Sfânt, sunt tot sub influența vechiului sistem și nu văd pe oameni decât ca niște copaci care umblă; sunt lucruri dezvoltate din plin în acest capitol. Ei puteau, într-adevăr, să gândească la Împărăție, dar făceau aceasta cu gânduri firești.

A-L urma pe Domnul; răsplătirea

Dar carnea, gândurile firești, merg și mai departe în aprecierea lor cu privire la viața care se capătă prin har. Petru amintește Domnului că ucenicii părăsiseră totul pentru a-L urma. Domnul răspunde că oricine lăsase toate aceste lucruri din dragoste pentru El și pentru Evanghelie, va avea toate acele lucruri care îl vor face fericit în afecțiunile din relațiile sociale rânduite de Dumnezeu și în toate acele aspecte pe care lumea le poate da pentru a produce o bucurie reală – lucruri pe care le putea avea de o sută de ori mai mult, împreună cu împotrivirea pe care El însuși a întâlnit-o în această lume. Iar în veacul viitor (Petru nu se gândea la acesta), va avea nu un avantaj individual, particular, ci viața eternă. Domnul ieșea astfel din sfera promisiunilor care se legau de Mesia pe pământ, pentru a intra și a introduce și pe alții în ceea ce era etern. Iar în ceea ce privește răsplătirea individuală, lucrurile nu puteau fi judecate după aparențe.

Crucea: locul slujirii, umilirii și ascultării

Ucenicii de fapt îl urmau pe Isus și se gândeau la răsplătire, dar prea puțin se gândeau la cruce, care era drumul spre răsplătire; de aceea erau mirați văzându-L pe Isus care Se ducea de bunăvoie la Ierusalim, acolo unde oamenii voiau să-L omoare; și din cauza aceasta ucenicii se temeau (versetul 32). Urmându-L, ei erau departe de a fi la înălțimea pe care o implica drumul acesta. Isus le explică foarte clar ce va urma, le vorbește despre respingerea Sa și despre intrarea Sa în noua lume prin înviere. Ioan și Iacov, prea puțin mișcați de aceste comunicări din partea Domnului, se folosesc de credința lor în faptul că Hristos este Împărat, pentru a-L prezenta dorința firească a inimii lor, și anume de a fi la dreapta și la stânga Sa în glorie. Domnul îi asigură din nou că vor trebui să poarte crucea împreună cu El și ia El însuși locul aceluia care trebuie să îplinească lucrarea care îi este încredințată, chemându-i și pe alții la comuniunea cu suferințele Sale. În ceea ce privește gloria Împărăției, ea va fi a acelorora pentru care Tatăl a pregătit-o: El nu putea să dispună de aceste lucruri, decât pentru aceia care erau rânduiți mai dinainte de către Tatăl. Așa este locul de slujire, de smerenie și de ascultare în care această evanghelie ni-L prezintă întotdeauna pe Domnul Isus. Așa trebuia să fie și locul pe care să-L ocupe ucenicii.

Am văzut mai înainte manifestările firii pământești într-un tânăr integru pe care Isus îl iubea și de asemenea în ucenicii care nu știau să își ocupe adevărata poziție împreună cu Hristos. Contrastul dintre aceste lucruri și triumful Duhului Sfânt este remarcabil dacă facem comparație cu ceea ce găsim în Filipeni 3.

Dreptatea omenească fără valoare pentru Pavel; dreptatea lui Dumnezeu prin credință, strălucind cu lumina gloriei lui Hristos

Saul ni se arată ca un om ireproșabil în exterior din punct de vedere al legii, ca și tânărul din Evanghelie, dar el a văzut pe Hristos în glorie și prin învățătura Duhului Sfânt a înțeles ce înseamnă acea dreptate prin care Hristos a luat un loc în glorie, poziție din care i S-a descoperit lui Saul. Din momentul acesta tot ceea ce-i fusese un câștig era o pierdere pentru el. Mai dorea el o îndreptățire firească, o dreptate a omului pe care o putea încă împlini, după ce văzuse dreptatea care strălucea în gloria lui Hristos? Avea dreptatea care venea de la Dumnezeu prin credință. Ce mai valora acea dreptate pentru care lucrase atât de mult, acum când avea dreptatea desăvârșită pe care Dumnezeu o dădea prin credință? Nu numai păcatele erau înlăturate, dar dreptatea omului devenea prin această altă dreptate un lucru fără valoare. Iar ochii acestui om fuseseră deschiși în felul acesta prin lucrarea Duhului, prin privirea către Hristos. Existau niște lucruri care câștigaseră inima acelui tânăr și care-l rețineau în acea lume pe care Hristos urma s-o părăsească, lume care, respingându-L pe Hristos, îl respingea pe Dumnezeu; puteau oare astfel de lucruri să-l rețină pe acela care-L privise pe Hristos într-o altă lume? Toate nu erau pentru el decât gunoaie. El pierduse toate pentru a-L câștiga pe Hristos. El consideră toate aceste lucruri ca fiind absolut fără valoare. Duhul îl eliberase în întregime de toate acestea, descoperindu-i-L pe Hristos.

Uimirea și teama ucenicilor în contrast cu dorința lui Pavel

Iar această manifestare a lui Hristos glorificat în fața inimii omului merge încă mai departe. Omul care astfel o rupe cu lumea, trebuie să-L urmeze pe Acela la gloria Căruia vrea să ajungă; iar aceasta se face prin așezarea sub cruce. Ucenicii părăsiseră totul pentru a-L urma pe Isus. Harul îi alipise de Hristos pentru a-L putea urma. Duhul Sfânt însă nu-i legase încă de gloria Sa. El urcă la Ierusalim. Ei se miră și se tem atunci când îl urmează, deși El merge înaintea lor și ei pot să vadă comportarea și prezența Sa. Pavel caută să cunoască puterea învierii Sale: el dorește comuniunea cu suferințele Sale și să fie făcut asemenea cu moartea Sa. În locul mirării și al temerii, erau o deplină inteligență spirituală și dorința de a fi asemenea cu această moarte de care ucenicii se temeau; iar aceasta pentru că el găsisese în moarte pe Hristos, din punct de vedere moral, și aceasta era calea spre gloria pe care Pavel o văzuse.

Hristos Însuși dorit, nu un loc bun aproape de El

De altfel, această privire spre Hristos purifică dorințele inimii, chiar cu privire la glorie. Ioan și Iacov voiau pentru ei înșiși cel mai bun loc în Împărăție – dorință care se slujea (cu un scop carnal și egoist) de inteligența credinței – inteligență însă care nu vedea decât până la jumătate și căuta mai întâi de toate Împărăția, nu gloria și lumea viitoare. Pavel însă văzuse pe Hristos; dorința sa unică referitoare la glorie era să-L aibă pe Hristos – „**ca să câștig pe Hristos**” – și o nouă stare de lucruri potrivită cu această dorință; nu un loc bun alături de El în Împărăție, ci îl voia pe Hristos Însuși. Aceasta este eliberarea – efect al prezenței Duhului Sfânt care descoperă un Hristos glorificat.

Crucea ca singura cale a credinței spre Dumnezeu

Putem să remarcăm faptul că în fiecare din aceste cazuri Domnul vorbește despre cruce. Aceasta era singura trecere din lumea căzută în lumea de glorie și viață eternă. Tănărului, Domnul îi arată crucea; ucenicilor care-L urmau El le arată de asemenea crucea; lui Ioan și Iacov, care cereau un loc bun în Împărăție, El le arată paharul pe care ei aveau să-l bea, urmându-L. Viața eternă, deși era acum primită, se afla în plinătatea ei de bucurie potrivit scopului lui Dumnezeu de cealaltă parte a crucii.

Să remarcăm de asemenea că Domnul era atât de perfect și în mod atât de divin deasupra păcatului în care zăcea firea, încât putea să recunoască tot ceea ce era de la Dumnezeu în aceasta și să arate în același timp că orice relație între om și Dumnezeu era imposibilă dacă s-ar fi bazat pe ceea ce este omul. Avantajele aparente nu erau decât piedici. Era necesară această trecere prin ceea ce înseamnă moartea firii; trebuie să avem o dreptate divină și să intrăm în duh (iar mai târziu chiar și în trup) într-o altă lume, pentru a-L urma, a fi cu El, „pentru a-L câștiga pe Hristos”. Ce lecție solemnă!

De fapt principiul este acesta: Dumnezeu singur este bun, iar – odată cu intrarea păcatului – dacă El Se manifestă, este imposibil ca omul să fie în relație cu El; dar la Dumnezeu totul este posibil. Crucea este singura cale către Dumnezeu; Hristos conduce pe om la cruce și El trebuie să fie urmat pe calea aceasta, care este cea a vieții eterne. Cel care are duhul unui copilăș intră pe ea prin har; duhul de slujire și de renunțare la sine îl conduce pe calea aceasta. Hristos a umblat pe acest drum, dându-și viața ca răscumpărare pentru mulți. Aici se termină această parte din învățătura Domnului. Smerenia în slujire este acel loc în care ne așează Hristos; este drumul pe care El Însuși a mers. Acest capitol este demn de toată atenția pe care prin har creștinul i-o poate acorda. El vorbește despre terenul pe care trebuie să stea omul; el arată până unde poate Dumnezeu să meargă în a recunoaște ceea ce este natural și de asemenea arată drumul pe care ucenicii trebuie să-l urmeze aici pe pământ.

Ultimele relații ale Domnului cu Israel; credința orbului din Ierihon

În versetul 46 începe un alt subiect. Domnul intră pe calea ultimelor relații cu Israel, prezentându-Se ca Împărat, Emanuel, mai degrabă decât Profetul care trebuia să fie trimis. Ca Profet, lucrarea Sa fusese împlinită. El fusese trimis „**pentru a predica**”, așa spusese ucenicilor Săi. Această slujire îl adusese până la cruce, așa cum am văzut. Și El a trebuit să vorbească despre cruce celor care-L urmau, ea fiind rezultatul așteptat. Acum El reia legăturile Sale cu Israel, dar ca Fiul al lui David. El Se apropie de Ierusalim de unde Se îndepărtase și unde urma să fie respins; și se manifestă în El puterea lui Dumnezeu. Cel care aduce binecuvântarea cu prețul propriei Sale vieți, trece prin Ierihon, cetatea blestemului. Sărmanul orb (și așa era într-adevăr poporul acesta) recunoaște că Isus Nazarineanul este Fiul lui David. Harul lui Isus răspunde cu putere nevoilor poporului Său care se exprimă prin credință și prin stăruință, cu toate piedicile pe care i le puneau în cale mulțimea care nu simțea aceste nevoi și care nu-L urma pe Isus decât atrasă de manifestările puterii Sale, fără să aibă acea credință din inimă.

Această credință are sentimentul nevoilor ei. Isus Se oprește, îl cheamă pe orb și desfășoară în fața întregului popor puterea divină care în mijlocul lui Israel răspundea acestei credințe ce recunoștea în Isus din Nazaret pe adevăratul Fiul al lui David, pe Mesia. Credința acestui sărman om îl vindecase. Și el îl urmează pe Isus, pe acest drum, cu sinceritate și fără teamă. Credința care recunoștea atunci pe Isus ca fiind Hristosul era o credință dată de sus, deși probabil nu cunoștea încă nimic despre crucea pe care El tocmai o vestise ucenicilor Săi ca o consecință a credințioșiei și a slujirii Sale, lucruri în care credința trebuie să umble dacă este adevărată, reală.

clickbible.org